

PARLAMENT DE CATALUNYA

Presidència
de l'honorable Sr. Joan Casanovas

DIARI DE SESSIONS

Sessió del dia 22 de desembre del 1933

SUMARI

S'obre la sessió a tres quarts de cinc i deu minuts de la tarda, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Lectura i aprovació de l'acta de la sessió anterior.

Lectura del Pressupost ordinari del Parlament de Catalunya per a 1934, de l'ampliació del Pressupost extraordinari per a 1933 i d'una transferència entre dues partides del Pressupost vigent del propi Parlament, aprovats en la sessió secreta d'ahir.

Ordre del dia :

Prec del senyor Sauret al senyor Conseller de Governació, referent a l'establiment de cabines electorals.

Resposta del senyor Conseller de Governació i rectificació del senyor Sauret.

Prec del senyor Andreu al senyor Conseller de Justícia i Dret, referent a les vacants de jutges de primera instància.

Prec del senyor Vallès i Pujals al senyor Conseller de Governació, referent a una convocatòria d'oposicions a la segona categoria de Secretaris municipals.

Resposta del senyor Conseller de Governació.

Rectificacions dels senyors Vallès i Pujals i Conseller de Governació.

Prec del senyor Ruiz i Ponseti al senyor Conseller Primer, referent a la platja de Viladecans i els interessos de Barcelona.

Discussió del Dictamen de la Comissió de Finances, sobre un Projecte de Llei de transferències de crèdit.

Els senyors Casanelles i Vallès i Pujals l'impugnen.

Resposta del senyor Conseller de Finances i rectificacions dels senyors Casanelles i Vallès i Pujals.

Rectificació del senyor Conseller Primer.

En votació ordinària i amb els vots en contra dels senyors Diputats de la Minoria de Lliga Catalana, és aprovat el Projecte de Llei.

A proposta de l'honorable senyor President, la Cambra acorda suspendre les sessions.

S'aixeca la sessió a dos quarts de set de la tarda.

S'obre la sessió a tres quarts de cinc i deu minuts de la tarda, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Al banc roig hi ha l'honorable senyor Conseller de Governació.

Es llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior.

El senyor President dóna compte a la Cambra que en la sessió secreta d'ahir foren aprovats el Pressupost ordinari del Parlament de Catalunya per al 1934, l'ampliació del Pressupost extraordinari de despeses del Parlament de Catalunya per al 1933 i una transferència entre dues partides del Pressupost vigent del propi Parlament.

El Sr. Secretari dóna lectura dels alludits Pressupostos, els quals es publiquen en annexos d'aquest número del DIARI DE SESSIONS.

ORDRE DEL DIA

Precs i preguntes

Per l'establiment de cabines electorals

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Sauret.

El Sr. SAURET: Es per a fer un prec al senyor Conseller de Governació, prec motivat per una infinitat de reiteracions que li havia fet amb caràcter particular, demanant-li que a les vinents eleccions municipals es vagi a l'establiment de la cabina electoral. Ja fa temps que li havia demanat, però l'immediat de les eleccions no va fer possible que aquell prec pogués ésser atès. Després, però, l'ajornament de les eleccions municipals, em fa tenir una mica d'esperança de què es farà tot el possible per a complaure, no solament aquest humil diputat, sinó molts sectors que també demanen que s'estableixi el sistema de cabina electoral.

No és cap invent, perquè en altres països ja està establert aquest sistema, i per cert ha donat resultats immillorables. Jo dic al senyor Conseller de Governació que és evident que la Llei consagra el secret del vot, però no n'hi ha prou amb què el consagri, és necessari que nosaltres fem tot el possible perquè el vot sigui absolutament secret. En la forma que es venia fent fins ara, pràcticament el vot no era secret. Amb l'establiment ara del sistema del sobre el vot ja és una mica més secret, però m'he de permetre dir que encara no ho és ben bé del tot. Sense la cabina electoral, jo gosaria dir que el sobre gairebé és ineficaz.

La lluita electoral és molt diferent en les grans urbs i en els pobles rurals. Per això quan es parla a un home de capital o de gran ciutat, no reacciona tan de pressa en parlar de la cabina electoral com quan es parla a un home de poble, perquè en les grans ciutats l'elector acudeix a la lluita electoral amb un sentit de llibertat; aquell home hi va sense cap mena de coacció. A més, en les ciutats grans el propietari, l'amo, no té aquell control directe, i els interventors no coneixen l'elector. En canvi, l'home de poble reacciona immediatament a favor de la cabina electoral, perquè recorda que la lluita electoral, en els pobles, hi té una part preponderant el cacic, l'amo, perquè si no són aquests mateixos en persona, els

seus delegats, en forma de interventors o apoderats, són els que controlen la voluntat de l'elector i saben concretament per qui vota el ciutadà que està lligat d'una manera o altra a l'amo o al cacic.

Es veritat, com deia abans, que amb el sobre ha vingut a atenuar-se una mica aquesta coacció, però no n'hi ha prou: és necessària la cabina electoral. Per mitjà d'aquesta cabina l'elector, que hi passarà individualment, tindrà uns segons de completa llibertat, i per mitjà d'aquests segons aquell home, l'elector, podrà agafar la papereta que vulgui i posar-la al sobre, sense que ningú no pugui veure per qui vota. Perquè si no es fa aquesta cabina electoral, encara que hi hagi sobre, jo entreveig la gran organització caciquil, que es cercarà la forma de burlar el secret del vot, perquè de les oficines electorals dels Partits rics fins a la mesa electoral, s'establirà un veritable servei que jo en diria «de conducció ordinària», perquè l'elector anirà acompanyat, si no d'una manera visible, d'una manera un xic amagada, per amics del cacic, per amics de l'amo, que els faran anar amb el sobre, amb la mà ben alta, perquè ells vegin que no ha pogut canviar la papereta que contenia el sobre. Fa pena d'haver de dir aquestes coses, però aquesta pena encara és més gran si tenim en compte que això es fa.

Dificultats? Despeses? Dificultats jo crec que són ben poques. De dificultats no en tindran cap als pobles; provem-ho, instauem el sistema de la cabina electoral, i quan surti aquesta ordre al *Butlletí de la Generalitat* ja veurem com els pobles s'apressen a fer aquestes cabines. Despeses? Molt poques, perquè amb quatre llistons i uns metres de roba, un simple paravent, una habitació veïna a la mesa electoral, qualsevol cosa per senzilla que sigui que ailli l'elector i ja tindrem feta la cabina electoral, i ja haurem aconseguit la lliure emissió del sufragi.

Diem que el vot és secret i al meu modest criteri amb la cabina electoral no solament ho direm amb la Llei, sinó que ho farem pràcticament; el vot serà ben secret.

I jo acabo només recomanant al meu amic, el senyor Conseller de Governació, que vulgui atendre el meu prec, que ja ve reiterat per altres precs que jo li he fet en el terreny particular, i lamento en aquests moments que no estigui present aquí el nostre bon amic senyor Comorera — per les causes que tots sabem —, perquè en ell hauria trobat una ajuda eficaçíssima en la qüestió de l'establiment de la cabina electoral. Jo estic segur, gosaria dir, que tots els sectors republicans estaran conformes amb la cabina electoral, perquè s'evitaran les coaccions i l'ensibornament i també estic segur que hi donaria la seva ajuda Lliga Catalana, perquè, si més no, els estalviaria una infinitat de despeses; amb la cabina electoral es faria completament impossible la compra de vots i amb això ells tindrien un motiu de fer estalvis perquè no tindria cap eficàcia el comprar mantes i flasades per les eleccions municipals.

El Sr. CONSELLER de Governació: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER de Governació: El Diputat i bon amic senyor Sauret ha fet un prec que no faria més que reproduir en aquesta Cambra les discussions que es tingueren quan es donaren, amb les

disposicions transitòries, facultats al Conseller de Governació per a les eleccions municipals.

Recordo bé ara, que el senyor Selves, aleshores Conseller de Governació, contestant precisament a l'amic Comorera — que lamentem també que no pugui estar aquí present — va dir les dificultats que es trobaven per improvisar la cabina electoral. Però és més; tal com foren concedides les facultats al Conseller de Governació, tal com es dictà l'article transitori en el qual es facultà el vot en un sobre, per tal de fer-lo secret, impossibilita gairebé de fer la cabina electoral. Ha estat un dels assumptes que he estudiat, perquè jo crec que també s'ha d'arribar a què el secret del sufragi sigui veritat, que siguin fetes les cabines electorals. Però l'haver redactat aquell article en una forma taxativa que preveu que tot Partit polític i àdhuc tot ciutadà pot adquirir de la Generalitat el sobre per a la votació, gairebé de fet anul·la la cabina electoral. L'amic Sauret, en una forma molt brillant, ha expressat les coaccions que per part de focus caciquils, que voldríem veure desapareguts, en l'alta muntanya principalment i en els pobles petits, són objecte els ciutadans en emetre llur vot, i ha dit que àdhuc semblava una «conducció ordinària». Però aquest ciutadà que, per les circumstàncies que siguin i segurament pel seu miserable estat econòmic general no pot reaccionar contra aquesta pressió del cacic, contra aquesta pressió de l'amo, difícilment aquell home podent adquirir un sobre, podent-li donar un sobre amb la candidatura dintre abans d'entrar a la cabina, encara que no ens sembla possible, canviaria el sobre i hi posaria una altra candidatura.

A més, hi ha dificultats d'ordre pràctic, i és que les candidatures haurien d'estar totes dintre de la cabina, forçosament, igual que els sobres, i aleshores això no s'improvitza; també s'hi ha pensat per aquest Conseller de Governació. Aleshores amb la quantitat d'analfabets que dissortadament encara té el nostre poble, hi hauria d'haver una altra ampliació, i és que junt amb la candidatura hi haguessin uns distintius, un color especial diferent que a simple vista facilités que aquell individu pogués escollir amb coneixement de causa. Jo sé — l'amic Sauret creurà que el lloc que ocupo dóna possibilitat de saber-ho —, jo sé les dificultats d'improvització, el sens fi de consultes continuades que es fan al Departament de Governació i el sol objecte de saber les normes de la nova Llei Electoral municipal catalana, i senzillament, com tots els grans canvis, com tots els assaigs, necessita, naturalment, que això es faci de la manera més fàcil possible, i no que es donin amb premures noves normes que ho compliquin i evitin que el ciutadà pugui votar amb perfecte coneixement de causa.

Però totes aquestes dificultats que l'amic Sauret, com jo, que coincideixo amb ell, veu perquè el vot sigui pràcticament secret, en particular en aquells pobles, totes aquestes dificultats les trobarem en tota classe d'interpretacions que es doni a la Llei, perquè fet d'una forma així, sense un termini d'adaptació, ens trobaríem forçosament que àdhuc podrien ésser objecte d'engany, confonent-los els colors, fent-los un engany apropiat, enganyant-los en darrer cas.

Per totes aquestes qüestions, aquest Conseller de Governació, primerament perquè no té facultats per fer-ho, ja que no se li preveuen en les normes transitòries que es donaren per a l'aplicació de la Llei

Municipal, i segonament perquè si s'hagués vist factible, dintre d'un lapsus de temps que no hauria estat més llarg de mig any o cosa així, aproximadament, s'hauria procurat portar-lo a la pràctica, però ara ja no és factible.

En definitiva, crec que és impossible per aquestes eleccions fer aquestes proves, que jo crec que en el dia de demà pot constituir un procediment eficaç.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Sauret té la paraula.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Demano per parlar. *(Entra a la Cambra l'honorable senyor Conseller Primer.)*

El Sr. SAURET: Molt breument i per agrair, en primer terme, al senyor Conseller de Governació les seves manifestacions, encara que l'agraïment ha d'ésser relatiu, perquè, en definitiva, ha dit que en el present és impossible atendre al que nosaltres considerem una necessitat en relació a les eleccions, o sigui la cabina electoral.

Diu el senyor Conseller de Governació que no és possible per ara atendre a la instal·lació d'aquesta cabina electoral, però nosaltres creiem que és de gran necessitat que l'elector passi, encara que només sigui per uns segons abans d'emetre el seu vot, per una cabina, on completament sol, pugui posar en el sobre la papereta o candidatura que ell vulgui dipositar en l'urna. Hi ha el sistema de la cabina electoral en l'interior de la qual hi han les paperetes, però nosaltres creiem que n'hi hauria prou amb què l'elector pogués permanèixer un moment, com hem dit, a la cabina, sense que en aquesta hi haguessin paperetes, i hagués de portar-la ell a la butxaca. Repetim que tan sols demanem un moment d'isolament, perquè amb uns pocs segons, el ciutadà pugui treure's de la butxaca la papereta amb la qual vulgui emetre el vot; un segon d'isolament durant el qual el ciutadà es trobi lliure de la mirada del cacic i de tots els altres homes que l'endogalen. I la nostra petició és tan modesta i creiem que tan factible, que no dubtem que el senyor Conseller de Governació farà tots els possibles per a pensar en la necessitat d'atendre el nostre prec.

Les vacants de Jutges de primera instància

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Andreu.

El Sr. ANDREU: Hem demanat a la presidència que ens concedís l'ús de la paraula per a formular un prec al senyor Conseller de Justícia i Dret, i confiem que en absència d'aquesta la mesa li trametrà. Es tracta del problema que s'ha creat a Catalunya, agreujat potser ara, amb motiu del traspass de serveis, quant a vacants de Jutges de primera instància. El fet és que hi ha alguns districtes judicials de Catalunya on des de fa mesos, en algun d'ells més d'un any, que no hi ha Jutges de primera instància en propietat, i han d'exercir les funcions pròpies d'aquest Jutge municipal, que en ocasions no té competència en la matèria que es planteja i fins es nega a tramitar els assumptes; i això crea un conflicte, perquè en aquests Jutjats els ciutadans no poden acudir en demanda de justícia.

Jo confio que ara, una vegada traspassats a la Generalitat els serveis de Justícia, el senyor Con-

seller de Justícia i Dret farà tot el possible perquè ràpidament es cobreixin aquestes vacants, i perquè no ens trobem més en aquests casos. Però jo voldria suggerir, per resoldre aquest problema, una solució al senyor Conseller de Justícia i Dret, per si aquest creu que amb ocasió del traspàs de serveis es pot adoptar.

Nosaltres creiem contraproduent que les vacants de Jutge de primera instància, sobretot en lloc on els Jutges municipals no tenen competència de Dret, la suplència les facin aquests; i creiem que la solució fóra tenir un nombre de Jutges amb caràcter excedent que residissin a l'Audiència i anessin a substituir les vacants que es produïssin per trasllat o per malaltia; i així l'Administració de Justícia no restaria com ara paralitzada durant mesos i fins anys en un districte judicial.

I dit això, acabo demanant a la Mesa que trameti aquest prec al senyor Conseller de Justícia i Dret.

El Sr. PRESIDENT: La Mesa trametrà el prec formulat pel senyor Andreu, al senyor Conseller de Justícia i Dret. Té la paraula el senyor Vallès i Pujals.

Una convocatòria d'oposicions a la segona categoria de Secretaris municipals

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Senyors Diputats: Hem demanat la paraula per formular un prec al senyor Conseller de Governació, relacionat amb l'anunci convocatòria, publicat en el *Butlletí Oficial de la Generalitat* corresponent al dimecres passat, convocant, en primer torn, els opositors a la segona categoria de Secretaris d'Ajuntament, per al propinent dia 27.

Sabem tots, que des de fa mesos estan convocades unes oposicions pel que es nomena segona categoria de Secretaris d'Ajuntaments, i que aquestes oposicions, no són de caràcter lliure, sinó restringides, limitades als que són Secretaris interins o als que ho han estat en determinades circumstàncies o tenen cursats uns determinats estudis de l'Escola de Funcionaris. Aquestes oposicions estaven anunciades des de fa mesos; s'havien presentat tots els que optaven i crec que el nombre dels mateixos arriba a uns cinc-cents aproximadament; i ara, després d'aquests mesos, es convoca, es crida aquests opositors pel President del Tribunal, per el propinent dia 27 d'aquest mes. Crida realment l'atenció, que es convoqui, que es cridi per aquests exercicis, en ple període electoral.

Cal tenir en compte que hi han molts d'aquests opositors, com saben els senyors Diputats, que són Secretaris interins dels Ajuntaments; i no ens sembla apropiat que en ple període electoral se'ls faci desplaçar a aquests Secretaris per fer-los concórrer a un exercici per optar a les places que tenen sollicitades. I per altra part, crida també l'atenció el que es convoqui els opositors per el pròxim dia 27 d'aquest mes, doncs, com tots sabem, hi han centenars d'opositors que resideixen fora de Barcelona, i no ens sembla molt convenient ni oportú obligar-los a separar-se de la seva residència en aquests dies de festa.

Aquesta convocatòria crida l'atenció per aquests dos motius: perquè la crida es fa per un dia que cau en ple període electoral i també per raó de les festes. Prou suposem que no es tracta de fallar els exercicis dintre del període electoral, però no ens sembla adient que es practiquin els exercicis dintre d'aquest període. Per tot el dit, pregaríem al senyor Conseller de Governació, que si li semblen atendibles aquests arguments, procurés que s'ajornessin aquests exercicis i es verificuessin després de celebrades les eleccions municipals.

El Sr. CONSELLER de Governació: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Governació té la paraula.

El Sr. CONSELLER de Governació: Si no recordo malament, el nombre total d'inscrits primera-met és de 186; però hi ha una segona convocatòria...

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Si em permet...

El Sr. CONSELLER de Governació: Amb molt de gust.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: En un anunci que es publica al costat de la convocatòria s'admet com opositor per la pràctica dels exercicis un opositor que se li assigna el número 233.

El Sr. CONSELLER de Governació: Doncs aquest és l'últim admès a les oposicions. Jo no recordava la xifra exacta, però sabia que no arribava al nombre que havia dit el senyor Vallès i Pujals.

A aquestes oposicions, com ha dit el senyor Vallès i Pujals, tenen dret a concórrer-hi els que són Secretaris interins i a la vegada els de l'Escola d'Administració Local, llicenciats d'Administració Local de l'antiga Mancomunitat i de l'Escola que actualment funciona de la Generalitat de Catalunya; i s'han de fer tres exercicis, segons ha fixat el Tribunal i segons reglament que es va publicar oportunament, aquests exercicis han d'ésser un oral, un escrit i un altre pràctic.

La fixació de tres exercicis vol dir, per tant, que de cap manera un sol exercici pot determinar un fall del Tribunal, que per un sol exercici no es poden fallar, naturalment, les oposicions al concurs. Però encara hi ha més. ¿Per què s'ha fet aquesta convocatòria en aquests dies i no després o abans? S'ha fet aquesta convocatòria així, perquè ja fa temps que el Tribunal va fallar amb perfecte coneixement de causa i estudiant una per una totes les instàncies presentades. I es va publicar la llista d'admesos; i d'una part d'aquests admesos, en particular els llicenciats en Administració local, s'han rebut diferents peticions, neguitejant-se una mica perquè els semblava que es volia ajornar la celebració de les oposicions. Però consti que per part del Govern no hi ha cap interès en ajornar o no ajornar aquestes oposicions; i el Conseller de Governació no ha tingut cap intervenció en l'assumpte. El Tribunal va creure oportú fixar aquesta data; i en venir al meu coneixement únicament i exclusiva per efecte de la publicació del *Butlletí*, jo vaig creure convenient, precisament per les observacions que ha fet la V. S., telefonar al President del Tribunal preguntant-li per què es feia precisament ara la convocatòria, perquè m'hauria semblat que si hagués estat precisament una cosa taxativa el fer aquest concurs precisament aquests dies, podria motivar recursos que si hagues-

sin arribat en darrera instància al Conseller de Governació s'haurien resolt favorablement per alguna d'aquestes circumstàncies molt atendibles que la V. S. esmentava. Però llegint la convocatòria es donarà compte la V. S. de què es tracta del primer torn i que són dos els torns que es fan completament lliures i motivats per a correspondre a les peticions d'aquests llicenciats en Administració local, que en llur majoria resideixen a Barcelona i senten un neguiteig perquè no es convocaven els concursos.

Es a dir que els secretaris que no vulguin presentar-se a aquest primer torn, com que no és un torn limitat, tenen perfecte dret a presentar-se al segon torn que es farà després de les eleccions municipals per tal que no pugui semblar que hi hagi cap coacció en cap dels que prenen part en els concursos.

Però, a més a més, és solament un primer exercici oral i manquen els exercicis escrit i tècnic i ha de tenir en compte la V. S. que això representa una tasca de mesos i en veure també la feina que això representava és pel que jo vaig donar permís al Tribunal perquè es fes la inscripció al *Butlletí*. Però pot tenir la certesa la V. S. de què pot anar qui vulgui al primer exercici i gairebé està fet amb mires als Llicenciats en Administració local, que són en nombre suficient i poden cobrir el primer torn.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vallès i Pujals.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Lamento no haver convençut el senyor Conseller de Governació de la necessitat d'ajornar fins passades les eleccions aquesta convocatòria. Jo creia que les raons allegades eren suficients perquè es procedís així. La V. S. ens exposa unes consideracions a les quals no em queda més remei que aplanar-me, però prenent bona nota de què aquest primer torn és completament lliure i de què el segon torn — que no es desprèn de la convocatòria — no es farà fins després de les eleccions municipals. Crec que això tranquil·litzarà els que s'hagin pogut alarmar davant la convocatòria apareguda en el *Butlletí*.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER de Governació: Per a dir al senyor Vallès i Pujals que en fer aquesta proposta se'm va acudir una altra observació: Que havia de tenir en compte que la V. S. o algun dels companys de la V. S. poguessin dir que es feia a l'endemà de les eleccions era per cotitzar la campanya electoral.

La platja de Viladecans i els interessos de Barcelona

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponseti.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Senyors Diputats: Fa dies que teníem anunciat un prec al senyor Conseller de Treball, al qual no hem tingut la fortuna de veure gaire en aquesta Cambra i principalment sembla que defugi d'una manera especial l'hora de prec i preguntes.

Posteriorment ha vingut en coneixement nostre que el prec que volíem formular al senyor Conseller de Treball també podia fer referència als al-

tres Departaments de la Generalitat i que àdhuc podia fer referència a les relacions de la Generalitat amb el Poder central.

Per això hem cregut millor adreçar-nos al senyor Conseller Primer per tal de què vegi quina part del nostre prec correspon a cada un dels Departaments i què és el que es pugui fer per a deturar una possible malifeta en contra de la Generalitat i dels ciutadans de Barcelona.

Es tracta d'una sollicitud formulada per l'Ajuntament de Viladecans a la Direcció General de Ports de Madrid per a ocupar d'una manera permanent la major part de la platja de Viladecans, per a fer-hi un passeig marítim, uns banys, piscines, i una sèrie de coses no ben concreades i fins ha deixat de concretar-se la forma amb què quedarà unit aquest passeig marítim de Viladecans.

Com sigui que la part que es preté ocupar, que ha estat sol·licitada de la Direcció General de Ports, està afectada per un projecte que coneix tota la ciutat de Barcelona, consistent amb la realització d'una futura ciutat de repòs, i com sigui que als voltants de la ciutat de Barcelona no hi ha molts llocs disponibles per aquesta finalitat, perquè és sabut que l'accés a la mar la ciutat de Barcelona el té gairebé tancat per tots els costats, crec que seria convenient que la Generalitat advertís d'una manera oficial al Govern central que aquesta ocupació de la platja de Viladecans, d'una manera oficial a favor del seu Ajuntament, però sembla que d'una manera subterrània no serà precisament a favor de l'Ajuntament, sinó a favor d'alguna entitat particular que utilitzarà aquesta concessió amb fins de lucre, convindria dir que això en l'esdevenidor pot tancar l'expansió de la ciutat de Barcelona i principalment pot evitar que les classes populars de Barcelona trobin un lloc adequat pels seus lleures, les seves vacances, i fins per a poder prendre banys a l'estiu, cosa que els és avui gairebé impossible.

Com sigui que si la Direcció General de Ports fes la concessió que sol·licita l'Ajuntament de Viladecans llavors el problema estaria prejudicat i hauria estat això la manera de sortir del control de la Generalitat, ja que es demana la cessió dels tros de terreny limitat del que pot disposar l'Estat perquè afecta a la Direcció de Ports i es fa amb data posterior al traspàs de serveis d'Obres Públiques a la Generalitat, crec que val la pena de què, per part de la Generalitat, es prenguin les mesures oportunes per tal de què aquesta concessió no prosperi i que no sigui prejudicat res abans que la qüestió de la ciutat de repòs de Barcelona prengui estat oficial i es pugui resoldre el problema d'una manera global i harmònica, no solament per interès de Barcelona, sinó també de tots els petits Ajuntaments que l'envolten.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller Primer.

El Sr. CONSELLER PRIMER: No he sentit el començament del prec del senyor Ruiz i Ponseti. Jo llegiré amb tota atenció el DIARI DE SESSIONS i donaré la resposta que correspongui a les manifestacions que acaba de fer, procurant atendre'l en tot el que hi hagi de justícia, que serà indubtablement la totalitat del seu prec.

Discussió del dictamen de la Comissió de Finances, sobre un Projecte de Llei de transferències de crèdit

El Sr. PRESIDENT : No hi ha cap vot particular ni cap esmena.

El Sr. CASANELLES : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Casanelles.

El Sr. CASANELLES : En nom de la Minoria del Partit Nacionalista Republicà d'Esquerra, he d'oposar-me a l'aprovació d'aquestes transferències. Ja he dit diferents vegades en aquest Parlament que nosaltres no érem partidaris d'anar a aquestes transferències a les quals el Govern de Catalunya ens ve acostumant. Un dia vénen transferències per qüestió de personal, un altre per l'arranjament del Parlament, és a dir, que cada dia vénen transferències que transtornen el Pressupost i, en canvi, quan es tracta d'una pròrroga de Pressupost o d'una modificació a introduir en el mateix, el Govern ens diu que no vol modificar-lo perquè està d'acord amb les seves partides.

En el moment que es discutia el Pressupost, se sabia que havien de presentar-se noves transferències ; i així va comunicar-se al Govern de la Generalitat, pensant que serien modificades totes aquelles partides que haguessin d'ésser modificades, i suprimides les que no eren realment necessàries. Però avui ens trobem amb què el Govern de la Generalitat porta unes noves transferències, i ja no es tracta de personal, sinó d'una sèrie de partides que demostrin la mala organització i la mala administració del Govern de la Generalitat.

Hi ha, en primer lloc, una sèrie de partides per a material d'ofícines i per a diferents petites despeses de les oficines de la Generalitat. Nosaltres trobaríem molt bé que en el moment en què es necessitin diners, per haver-se acabat tot el consignat en Pressupost, vingués el Govern de la Generalitat a demanar més diners per a una partida en la qual n'hi faltessin per a noves despeses que s'haguessin de fer ; però no ho trobem natural que això vingui quan s'han fet les despeses sense haver-hi la consignació ; és a dir, que quan s'hagin de fer aquests pagaments és quan s'han de demanar aquests diners. Els empleats de la Generalitat, els que s'encarreguen de fer aquestes compres, haurien de saber primer si hi ha o no hi ha consignació en Pressupost, i en el moment que no hi hagi consignació no s'haurien de fer les compres, perquè això ens porta a augmentar el dèficit ja important del nostre Pressupost.

A més, hi ha una altra partida, que és per despeses de festes i festetes que es fan pel Govern de la Generalitat. Nosaltres també trobem que aquests moments no són pas els moments de fer aquesta festetes, sinó que són moments de fer economies, d'anar a un règim d'austeritat i no d'augmentar les despeses amb petits berenars i coses així.

Després hi ha una altra partida, que també ens sorprèn molt, i és la partida de 30,000 pessetes, que veiem que és per a automòbils. Nosaltres no sabem per què, a més de la quantitat consignada en Pressupost per a necessitat d'automòbils del Govern de la Generalitat, hi hagi una partida de 30,000 pessetes més, partida que és per pagament de factures ; i,

per tant, no sabem en què s'han utilitzat aquests automòbils. Creiem que els funcionaris de la Generalitat o els Diputats o els Consellers, quan s'hagi acabat la partida consignada en Pressupost, han d'anar a fer economies, i si no poden anar en cotxe, que vagin a peu, però no fer aquestes noves despeses en automòbils ; que podrien servir molt bé, altrament, per campanya electoral, cosa que seria pitjor.

Hi ha també una altra partida per augment de les quantitats consignades per als dementes. Nosaltres, a aquesta transferència per a pagar despeses que representin el tenir els dementes asilats en els sanatoris, no hi hem de dir, a no ésser que lamentem que despeses que tenen un caràcter extraordinari es posin com a despeses ordinàries, que fan augmentar el dèficit existent. També lamentem que no s'hagin portat a terme les obres de la Clínica Mental amb més rapidesa, perquè segurament s'hauria pogut, d'aquesta manera, portar aquelles economies que tenia intenció de portar el Conseller de Finances del Govern anterior, senyor Pi i Sunyer, el qual pensava que amb l'organització que s'hi donaria es podrien anar a estalviar 200,000 pessetes. Si s'haguessin fet les obres amb la rapidesa que calia, segurament avui no hi hauria aquesta necessitat.

Hi ha una partida de 199,000 pessetes i escaig per a pagament d'interessos. Nosaltres ens planyem que aquesta partida s'hagi tret de la quantitat que ve consignada en el Pressupost per a construcció de carreteres i d'obres preferents o d'importància que té el Govern de la Generalitat, i ho sentim més, després de les manifestacions fetes ahir en aquest Parlament pel senyor Vallès i Pujals, quan deia que el Govern de la Generalitat s'entreté en fer carreteres per anar a unes ermites, en aquests moments en què nosaltres creiem que és una de les coses més vitals per a Catalunya la contrucció de carreteres que uneixin pobles que no tenen encara avui comunicació i que són formats per centenars d'habitants. Sentim molt, repetixo, que s'entretengui la Generalitat en construir unes carreteres per a anar a unes ermites, treient consignacions que es podrien destinar a construir aquestes altres carreteres que unissin aquests poblats avui incomunicats, construccions amb les quals es faria un gran bé, perquè és necessari que tot poble civilitzat tingui mitjans de comunicació perquè hi puguin arribar els serveis de cultura que avui no poden tenir. Si s'hagués fet aquell pla d'economies que és necessari per al Govern de la Generalitat en els moments actuals, segurament s'haurien pogut fer aquestes carreteres tan necessàries. Cal notar, així mateix, que aquesta partida de 199,000 pessetes és causada per un error que hi hagué en fer el Pressupost, en no consignar la partida corresponent al pagament d'aquests interessos. En aquest aspecte, nosaltres creiem que el Govern de la Generalitat hauria de cridar l'atenció dels funcionaris que curen de donar aquestes dades al Conseller de Finances — aleshores el senyor Pi i Sunyer —, per no haver donat les necessàries i exactes per a la consignació d'aquesta partida en Pressupost, puig que aquests funcionaris no tenen dret a equivocar-se en una cosa que han de saber-la de memòria, com és la quantitat necessària per al pagament d'interessos ; tenien el deure, si s'hagués una bona administració, de donar les quantitats exactes, que fossin controlades per dues o tres persones, però que fossin dades exactes.

Creiem, per tant, que s'ha de cridar l'atenció d'aquests empleats perquè no passin coses semblants en el nou Pressupost. Jo trobo molt natural que si manca aquesta quantitat per pagament d'aquests interessos, es cerqui aquesta quantitat; però hem de dir que hi ha un altre error en aquest Pressupost, que no és solament aquest de què hi falti aquesta quantitat pel pagament d'aquestes despeses, sinó que l'error també hi sigui en la consignació de quantitats d'ingressos; i tractant-se de xifres d'ingressos, és molt important. Hi havia la quantitat de 490,000 pessetes, que era també per pagar les cèdules inter-provincials que tenia emeses el Banc de Crèdit Local per construcció i conservació de camins i que es va oblidar de portar al Pressupost la partida corresponent a Lleida, que era d'aquella xifra de 490,000 pessetes. ¿Què s'han fet d'aquestes 490,000 pessetes? S'han gastat en altres despeses supèrflues, en transferències que ha fet el Govern de la Generalitat, i avui dia ens trobem que no es pot pagar. Si haguéssim fet les economies necessàries, hauriem pogut nosaltres, amb aquestes 490,000 pessetes, haver pagat aquestes 199,000 de què parlava; però com que no les tenim perquè s'han gastat, no podem pagar-les.

Finalment, quantitats que han representat un augment d'ingressos d'algunes mils pessetes, com la que va obtenir-se per la major consignació de l'Estat en la xifra que teníem per construcció de camins veïnals, han estat totalment esmerçades sense haver fet aquelles economies necessàries en aquests moments en què el Govern de la Generalitat passa una situació crítica en la seva economia, cosa que cal dir-la i nosaltres ho diem en aquest moment, perquè no és una qüestió de partit, sinó que creiem que tots els catalans i especialment aquells que estan en el Govern de Catalunya tenen l'obligació de fixar-se molt en els moments que travessen avui les finances catalanes i perquè, en lloc de continuar amb aquesta política de despeses i de mala administració, es vagi ja d'una vegada a fer una política d'austeritat i d'economia.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vallès i Pujals.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Senyors Diputats: Nosaltres hem de marcar la nostra posició, que no és pas nova en aquesta matèria de transferències de partides que se'ns vénen a fer a darrera hora d'aquest exercici econòmic. Nosaltres hem d'assenyalar una vegada més, com hem dit ja en altres ocasions, que les transferències demostren sempre una imprevisió en haver fet el Pressupost. Hi pot haver alguns casos en què hi hagi algunes transferències justificades, però no unes transferències tan reiterades com són les que ha portat aquest Govern al Parlament. Aquesta és la tercera vegada que dintre d'aquest exercici se'ns vénen sollicitant transferències, el que demostra que, realment, la imprevisió és ja enlairada a un grau superlatiu. (El senyor Conseller de Finances fa signes negatius.) Aquesta és la tercera vegada que vénen transferències, senyor Conseller de Finances, dintre d'aquest exercici.

El Sr. CONSELLER de Finances: D'aquest Govern, no.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Dintre d'aquest

Pressupost. Jo no recordo si és del mateix Govern o no, però és la tercera vegada que trobem transferències dintre d'aquest exercici econòmic, dintre d'aquest Pressupost del que estem ara vivint.

La forma d'aquestes transferències, jo crec que és completament contrària al que assenyala l'Estatut Interior i al que assenyala la Llei de Comptabilitat, de la qual nosaltres no ens podem separar.

Saben tots els senyors Diputats millor que jo, i sobretot ho sap el senyor Conseller Primer, que les transferències són per a preveure deficiències de consignació. L'art. 74 del nostre Estatut Interior, ens diu que els crèdits sols podran ésser esmerçats per als fins de la partida que assenyala el Pressupost, dintre del límit de la quantitat consignada, i que no seran permeses transferències ni ampliacions sense autorització del Parlament. Això diu clarament que les transferències sols poden ésser com una previsió per a una partida que no arribarà, però no poden ésser mai, com són evidentment aquestes, per a cobrir unes despeses que s'han fet ja sense consignació. La Llei de Comptabilitat prohibeix terminantment que s'esmerci cap quantitat, que es presti cap servei, que es faci cap encàrrec, que es faci cap compra, sense que hi hagi la deguda consignació en Pressupost. Portar unes transferències de crèdit per a cobrir partides insuficients cinc o set dies abans d'acabar-se l'exercici econòmic, és evidentment una prova de què les partides s'han depassat, de què ja s'han fet aquestes despeses i de què del que es tracta, amb aquestes transferències, no és de tenir una previsió per despeses que encara s'hauran de fer i per les quals no arribarà la consignació, sinó que es tracta de pagar despeses que s'han fet i que excedeixen de la consignació.

Això està oposat a aquest art. 74 de l'Estatut Interior, i està oposat, sobretot, a la Llei de Comptabilitat, de la qual no ens podem moure. I és això una evident coacció que es ve a fer al Parlament, perquè és molt dur posar al Parlament en situació de dir-li: «Hi han unes despeses que ja s'han fet, hi han uns compromisos que ja ha contractat la Generalitat, i no hi ha consignació per a pagar-los», i venir a demanar-li consignació, no té aquella llibertat que tindria si se li digués: «Preveiem que mancarà consignació per a fer tals despeses, i demanem la consignació necessària. En tal cas, el Parlament podria acordar-la o negar-la, la qual cosa equivaldria a dir que no es fessin aquelles despeses o aquells serveis; però quan ja s'han fet, venir al Parlament a demanar una transferència, és posar-lo en un evident estat de coacció, perquè no té més remei que autoritzar la consignació que se li demana.

Si examinem aquestes partides que es tracten de transferir, veurem que hi han coses molt interessants; de les partides de sobrants, en els sobrants que es tracta de transferir a altres partides, n'hi han unes que evidentment hem de creure, tal com es desprèn del seu enunciat, que són economies. Hi ha una partida que es treu de la que diu «pensions pels jubilats pel Cos de les Esquadres», i si es treuen quantitats d'aquesta partida, és que les pensions que s'haurien de

pagar als jubilats no ascendeixen a la quantia global i, per tant, hi ha una economia. El mateix passa en una altra, que diu «jubilacions de peons caminers». Hi ha una altra partida, que diu «despeses per a la construcció de la clínica mental». Aquí hi ha la partida de 750,000 pessetes, i es proposa transferir-ne 285,000; això no podem dir que sigui una economia, perquè la clínica mental s'haurà d'acabar un dia o altre i aquesta transferència que es proposa vol dir que s'ajorna l'acabament d'aquesta clínica i que els diners que hi estaven destinats es destinen a una altra cosa. Crec jo que això no assenyala pas una bona política, sinó que assenyala una mala política. Hi ha una partida gran, de 285,000 pessetes, que es tracta de transferir a sosteniment de dementes, i a això ja s'hi ha referit el senyor Casanelles; tenim entès que la clínica de Santa Coloma es feia precisament perquè la Generalitat pogués sostenir per administració directa, com si diguéssim, els seus dementes i no hagués de tenir-los en establiments que no depenen d'ella, la qual cosa és molt més cara; ajornant l'acabament de la clínica mental vol dir que hem de continuar tenint els dementes en establiments o pensions que no depenen de la Generalitat i, per tant, l'economia anem ajornant-la i pesa damunt del Pressupost de la Generalitat.

Finalment, hi ha una altra partida de la qual se'n treuen quantitats, que és la que diu per a subvencionar hospitals comarcals. D'aquesta partida, de 250,000 pessetes se'n treuen 59,000. Jo no crec que aquí poguem dir que no hi ha la necessitat, que no és una partida com jubilacions de mossos d'esquadra o jubilacions de peons, que és una satisfacció que no hi hagin aquelles despeses; però, precisament hi ha la necessitat, desgraciadament, de subvencionar els hospitals comarcals, i si hi ha un sobrant, no és pas perquè no sigui necessari atendre aquestes subvencions, sinó perquè no es donen tot el creixement que caldria. L'última partida que hi ha i que es proposa transferir, és una de molt important, de 349,000 pessetes que eren per a la construcció de carreteres i camins veïnals, com a complement de la subvenció que dóna l'Estat per a fer aquestes obres a les poblacions o territori de l'antiga «província» de Barcelona. També s'hi ha referit el senyor Casanelles, i jo he de repetir la nostra censura per l'aplicació d'aquesta partida volent-la transferir a altres partides. Crec que és de necessitat absoluta haver procurat que tota aquesta partida s'esmercés. Suposo que el senyor Conseller de Finances ens dirà que aquesta partida no està a l'arbitri de la Generalitat, sinó que ha de seguir el ritme que assenyalen des de Madrid per la construcció d'aquests camins; per tant, si allà van amb un ritme més lent, nosaltres no podem avançar-nos-hi. Jo lamento, de totes maneres, que aquestes quantitats no s'esmercin i no es destinin a aquestes obres que, avui per avui, serien les més positives que hauria de realitzar la Generalitat.

Anem a les partides d'augment. Aquestes partides, que són diverses, degudament classificades poden reduir-se a aquests grups següents: N'hi ha una que podem dir-ne de despeses d'oficina: material d'oficina, calefacció, enllumena-

ment, etc., de diverses dependències i àdhuc d'alguna Comissaria. Tot plegat, això, puja a pessetes 75,000. Hi ha una transferència a favor d'aquest Parlament, de 175,000 pessetes. Una per imprevistos de 35,000. A la partida de festes i recepcions, 10,000. Despeses d'automòbil i locomoció, 30,000. Dementes, 285,000. Interessos del deute, 199,000 pessetes. Aquestes despeses, totes elles examinades, podem dir que són d'allò que s'anomenen despeses mortes, despeses no reproductives d'una corporació pública; material d'oficina, imprevistos, festes, automòbils, dementes, tot això és despesa morta. I, en canvi, hi ha la despesa viva de fer carreteres que no hem realitzat i els cabals que hauríem d'esmerçar en això, els esmercem en aquestes despeses que és pes mort, que és capital totalment perdut, capital que de cap forma ni directa ni indirectament és reproductiu.

Un altre aspecte molt interessant i sobre el qual jo vull cridar l'atenció de la Cambra, posa de relleu aquest dictamen que estem examinant. Veient aquestes llistes de sobrant de partides que proposem aplicar a deficiències d'altres partides, ens trobem que en els sobrants que nosaltres volem aplicar a altres partides per a augmentar-les, n'hi ha de dues categories: despeses ordinàries i despeses extraordinàries, de Pressupostos ordinaris i de Pressupostos extraordinaris, o siguin de Pressupostos que es sostenen amb cabals ordinaris i dels que es sostenen amb emprèstits, amb emissió de paper. Doncs, bé; de les 784,000 pessetes a què en quantitat global pugen aquestes transferències, n'hi ha 634,000, o sigui, la quasi totalitat, més del 80 per 100, que són de Pressupost extraordinari, procedeixen d'emprèstit, i d'ordinari només hi ha 150,000 pessetes; i en canvi aquestes 784,000 pessetes, producte de partides que s'havien de nodrir amb ordinari i extraordinari, les transferim totes a partides que s'havien de nodrir amb ordinari, la qual cosa crec que és una transgressió evident de totes les normes establertes en la Llei de Comptabilitat, cosa que no podem fer. Transferències dintre partides d'un mateix Pressupost es poden fer; però entre partides de dos Pressupostos diferents, no es poden fer. I aquí ens trobem amb dos Pressupostos diferents, perquè el que hi hagi dues columnes, una d'ordinari i l'altra d'extraordinari, és equivalent al que es feia abans amb un Pressupost ordinari i un altre extraordinari; i l'extraordinari s'ha de dedicar sempre, només, a les obres que s'han projectat quan s'han establert els ingressos de què aquell Pressupost s'ha de nodrir. Per tant, resulta clar que d'aquestes partides de quantitats de transferències que se'ns proposen per a cobrir una deficiència que hi ha en el Pressupost ordinari de 784,000 pessetes, tirem mà de 634,000 pessetes del Pressupost extraordinari, o sigui, de fons procedents d'emprèstit per a cobrir aquestes atencions ordinàries. Jo crec que això té una gravetat extraordinària, i crido l'atenció de la Cambra sobre això i especialment la del senyor Conseller de Finances, perquè crec que no estem autoritzats per a fer una transgressió del nostre Estatut Interior i de la Llei de Comptabilitat i establim un mal precedent que no crec que sigui convenient que l'establim.

Tornant a l'examen de les partides que feia ara fa un moment, hi ha una altra partida que és la d'interessos del deute inter-provincial, en la qual s'hi transfereixen 199,000 pessetes. S'ha referit ja el senyor Casanelles a aquesta partida, i jo he de referir-m'hi també.

El senyor Casanelles, molt benèvol amb el Govern, atribuïa aquesta partida a una equivocació dels funcionaris que varen informar el senyor Conseller d'Hisenda quan es varen fer els Pressupostos. Jo no vull creure que aquest sigui l'origen d'aquesta deficiència amb què avui ens trobem. Jo, sense que se'm pugui dir que peco de maliciós, vull anar una mica més enllà; jo vull suposar que aquesta manca de consignació de 200,000 pessetes en números rodons, que hi hagué en el Pressupost, per una atenció tan precisa i tan concreta com és la del pagament dels interessos del deute, no fou deguda a error, no fou deguda a equivocació, no fou deguda a una deficiència, sinó que fou feta amb tota intenció. (*El senyor Conseller de Finances fa signes de denegació.*) No és la primera vegada que s'ha fet en una corporació pública, senyor Conseller de Finances!

El Sr. CONSELLER de Finances: La V. S. té molta més experiència que jo; no crec que sigui un hàbit el fer-ho.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Es una cosa que adhuc es troba en memòries del Tribunal de Comptes antic de l'Estat espanyol, en examinar els comptes de l'Estat. Es un vici que es troba condemnat pel Tribunal de Comptes, el de què en fer el Pressupost, trobant-se el Govern que fa el Pressupost amb dificultats de nivellació, trobant-se amb què, com es diu vulgarment, no li surten els números, trobant-se amb què hi ha un dèficit ja des del primer moment, i no trobant manera de cobrir-lo, acudeix a aquell recurs de rebaixar despeses que sap que s'hauran de fer. I aquí jo vull suposar que aquesta omisió de 200,000 pessetes per a pagar interessos del deute inter-provincial procedent de la Mancomunitat fou deguda a això, a què trobant-se amb que no sortia de cap manera la nivellació del Pressupost, es va acudir a aquesta treteta de rebaixar una partida d'aquestes pensant que ja vindria un dia en què, com que era necessària, com que s'havia de pagar, no hi hauria més remei que acudir a una transferència per a cobrir-la, i és el cas en què avui ens trobem.

Jo, senyors Diputats, crec que aquesta és la interpretació que hem de donar a aquest mancamment i per això — no vull ésser tan benèvol com el senyor Casanelles, car per altra part tampoc no tinc l'obligació d'ésser-ho, doncs el senyor Casanelles es troba en la situació de què quan es va aprovar aquest Pressupost seia al lloc del primer Conseller el cap de la Minoria a què pertany ell, de manera que no pot censurar coses que hagués fet en aquell moment el seu cap...

El Sr. CASANELLES: Eren els funcionaris els que ho varen fer malament. La responsabilitat és dels funcionaris que varen cometre aquesta equivocació,

El Sr. CONSELLER de Finances: La responsabilitat, ara, és meua.

El Sr. DURAN I VENTOSA: La responsabilitat no és més que dels Consellers.

El Sr. CONSELLER de Finances: Senyor Duran i Ventosa, ja la he recabat per a mi.

(*Entra el senyor Conseller de Sanitat i Assistència Social.*)

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Jo, per aquests motius, crec, per tant, que no solament hem d'oposar-nos nosaltres a aquestes transferències, sinó que hem de cridar l'atenció de la Cambra sobre el que significa aquest fet que jo crec greu i que he assenyalat.

I finalment, no vull acabar sense parlar d'un altre assumpte que té una importància extraordinària i al qual em porta de la mà aquest assumpte de les transferències de què estem parlant, i és el que es desprèn de la lectura de l'art. 81 del nostre Estatut Interior. Diu aquest article el següent: «L'ordenació formal de la Hisenda de la Generalitat, tant en els ingressos com en les despeses, estarà regulada per una Llei d'Administració i Comptabilitat. La mateixa Llei regularà el funcionament d'un Tribunal de Comptes, constituït amb independència del Consell Executiu, i estatuirà les garanties, normes i procediments per a assegurar la rendició dels comptes, la qual serà sotmesa a l'aprovació del Parlament». De manera que en fer l'Estatut Interior vàrem preveure nosaltres l'existència d'una Llei de Comptabilitat, a la qual el Govern de la Generalitat ha d'atemperar tota la seva actuació en quant a l'administració del Pressupost, i d'un Tribunal de Comptes que ha de servir d'antecedent per a l'acord que ha de prendre el Parlament en revisar els comptes i en aprovar o desaprovar els comptes de cada exercici. I ens trobem, senyors Diputats, amb què acabem el primer exercici normal, ja de la vida de la Generalitat, després d'un curt període de l'exercici anterior; haurà de venir dintre de dies, només que dintre de dies, fins que estiguem a l'any nou, la rendició de comptes per part del Govern de la Generalitat al Parlament, i nosaltres ens trobarem amb què el Parlament haurà de deliberar sobre els comptes de la Generalitat, sense tenir cap d'aquestes dues coses que l'art. 81 de l'Estatut Interior exigeix com a preceptives: una Llei de Comptabilitat, feta per nosaltres, a la qual s'hagi d'atemperar el Govern — i aquesta manca potser no tindria prou transcendència, perquè a falta d'aquesta Llei de Comptabilitat hem de suposar que s'ha d'aplicar la Llei de Comptabilitat espanyola — però a part, i això sí que té transcendència, la manca d'un Tribunal de Comptes, que diu aquí que ha d'existir, i no hem de suposar aquí que haguem de portar les censure dels comptes del Consell de la Generalitat al Tribunal de Comptes de Madrid; jo crec que no hi hauria cap insensat que sostingués això. I jo pregunto: ¿Com s'ho farà el Parlament per aprovar o desaprovar els comptes que dintre de pocs dies li ha de presentar el Govern de la Generalitat? ¿A quin organisme es passaran perquè faci aquestes censure que l'Estatut Interior fet per nosaltres diu que les farà el Tribunal de Comptes? Jo crec, per tant, que el no haver fet aquesta Llei que ha de servir per a norma, per a la garantia de la nostra administració i comptabilitat, i sobretot el no haver constituït aquest Tribunal de Comptes, és un mancamment greu que posa al Parlament en una situació desfavorabilíssima, que posa al Parlament veritablement desarmat davant d'aquest fet

que vindrà dintre pocs dies, com és el d'ésser presentats els comptes pel Govern per a la censura del Parlament.

Jo puc dir que recordo que vaig ésser designat com un dels Vocals de la Comissió de Comptes de la Cambra, i aquesta Comissió de Comptes, que es va formar ran de la constitució del Parlament, fa més d'un any, no s'ha reunit mai més, perquè realment no hi havia motiu per a reunir-se, perquè no s'han presentat uns comptes. Però ara, quan vindrà el moment en què es presentin els comptes d'aquest exercici que va a finir, jo torno a preguntar: ¿com funcionarà aquesta Comissió, i, sobretot, com funcionarà el Parlament sense haver complert aquests requisits? Jo crec, per tant, senyors Diputats, que aquest era el moment oportú per a plantejar aquesta qüestió que està íntimament relacionada amb les transferències de crèdit de què parlem en aquest moment, i jo no veuria més manera d'acabar aquesta intervenció meua en aquest afer, que després de fer constar una vegada més que pels motius exposats, nosaltres ens hem d'oposar a aquestes transferències, demanar al Consell de la Generalitat, que en el més breu termini possible presenti aquest Projecte de Llei al Parlament perquè puguem crear nosaltres aquest instrument que ha de servir com una peça d'enllaç entre el Govern i el Parlament, com una peça indispensable, perquè pugui exercir el Parlament aquesta funció, que és una de les funcions més pròpies de la sobirania del Parlament, com és la de la censura i aprovació o desaprovació dels comptes del Govern.

El Sr. CONSELLER de Finances: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Finances.

El Sr. CONSELLER de Finances: Senyors Diputats: El senyor Casanelles, el primer que ha intervingut en la fiscalització o l'anàlisi del projecte de transferències que hem presentat al Parlament, no acostuma a tenir benevolença amb el Govern, i jo he cregut que els termes de consideració del senyor Casanelles aquesta tarda, obeïen precisament a què li semblaven les transferències que es demanen aquí, en la forma que ve el Projecte de Llei, perfectament normals i perfectament naturals, i, sobretot, que estava convençut, després del canvi d'impressions que vàrem tenir en la Comissió de Finances, que en algunes de les qüestions que li han cridat extraordinàriament l'atenció i que jo tindré molt gust en contestar-li, li havien satisfet les indicacions que jo li havia donat dintre de la Comissió. I dic que ho atribuïa a això, perquè, en primer terme, que vingui un nou Projecte de Llei per transferències, no podia sorprendre a ningú; aquest és el segon Projecte que jo he tingut l'honor de sotmetre al Parlament i, en presentar el primer, ja vaig dir que necessàriament abans de finir l'any seria precís portar-ne un altre, i que no anaven al primer Projecte totes les transferències, perquè era precís avançar una mica més en l'any econòmic per a conèixer amb més exactitud de quines partides hi havia un sobrant i com podien suplir-se alguns defectes que, no és una novetat — no hi ha hagut mai al món, no ja en un pressupost del volum molt relatiu

del Pressupost de la Generalitat, sinó d'un Pressupost del Municipi més petit d'Espanya — que hagi encertat en fer un pressupost i que durant l'any, ingressos i despeses s'hagin ajustat al centim. Hi ha qüestions que no les pot preveure absolutament ningú perquè depenen de la manera de desenvolupar-se la vida, el mateix en una Corporació municipal, que en una Corporació provincial, que en el cas de la Generalitat o que en el cas de l'Estat. D'aquí ve, precisament, el motiu que ha tingut el Conseller de Finances, o el Parlament, en aprovar un Pressupost, per a regular, és a dir, per fer una distribució dels ingressos i ajustar les despeses a aquelles eventualitats que presenta la vida, i que, per molta fantasia que es tingui i per molt de càlcul i per molta de previsió, no es pot preveure d'una manera completament exacta. De manera, doncs, que el Projecte de Llei de Transferències sotmès avui a debat a la Cambra, el coneixia tothom que hagués escoltat les meves manifestacions respecte del primer Projecte.

Tenen alguna particularitat aquestes transferències? Precisament, àdhuc la redacció, la manera esqueta assenyalant quantitats i partides del Pressupost, em semblava que seria suficient perquè tots els més interessats en estudiar detingudament la significació d'aquestes transferències, vegessin que responien a una necessitat completa i que no s'apartaven absolutament en res del normal, excepte del que tècnicament podria ésser més discutible, alguna quantitat del Pressupost extraordinari que es transfereix a l'ordinari. Però haurà vist el senyor Vallès i Pujals que es refereix precisament a conceptes idèntics, a serveis de la mateixa naturalesa. Aquesta ha estat la raó, precisament per a evitar quelcom que no s'escapà pas al bon sentit del senyor Vallès i Pujals, que ha fet que s'acceptés aquesta forma per no sortir-se de les quantitats globals que assenyalava el Pressupost de la Generalitat en 1933, i defugir així d'anar a una petició de crèdits extraordinaris que tenen sempre una significació molt diferent de la que tenen aquestes transferències.

Caràcter d'aquestes transferències? En efecte, podrien reduir-se en tres grups; la classificació que n'ha fet el senyor Vallès i Pujals a mi em sembla perfecta. Grup de transferències que es refereixen a despeses menors. Motiu d'aquestes quantitats que es transfereixen en raó de l'augment de despeses no previstes en formular el Pressupost. Són totes, ho ha indicat més concretament el senyor Casanelles, despeses de material, despeses de locomoció, despeses per un nombre de festes, tot té precisament el mateix origen. Ha estat un any com mai. Cap any s'havia donat el nombre de visites, especialment dels Vocals de la Comissió Mixta de Traspàs de Serveis, com mai s'havia donat tampoc el cas dels viatges que molt sovint d'una manera urgent s'han hagut de fer de Barcelona a Madrid per tal de solucionar una pila de problemes; d'això en seria bon testimoni el company Tarradellas, que a principis d'any s'ha vist obligat a traslladar-se, ja no una, sinó diverses vegades, de Barcelona a Madrid per qüestions de problemes necessaris de govern, en forma que no es podia preveure en formular el Pressupost. Entre les despeses de més importància d'aquesta ca-

tegoria de despeses menors, jo n'assenyalaria una en ordre material, que és la creació precisament de les oficines per a les reunions pel traspàs de serveis, que no constaven precisament aquí perquè no afecta el material d'aquestes oficines per res la quantitat global consignada per a les necessitats del traspàs de serveis.

Una altra n'hi ha de veritablement important, que és la partida de 150,000 pessetes per despeses del Parlament. ¿Té alguna cosa de particular, quan des dels senyors de la Minoria socialista, els senyors de Lliga Catalana i alguns altres membres d'aquest Parlament advocaren en discutir-se el Pressupost, que s'assegurés una quantitat, que es pressupostés una quantitat que fos garantia absoluta per no trobar-nos en la situació en què ens trobem avui? És demanen 150,000 pessetes, 150,000 pessetes que en discutir-se el Pressupost se sabia que faltaven per atendre les necessitats del Parlament. ¿Per què no s'hi posaren? Segons he vist jo en repassar les pàgines del DIARI DE SESSIONS, fou perquè el senyor Conseller de Finances i els senyors Diputats varen creure que uns estalvis que podrien fer-se, anant amb tota austeritat, permetrien trobar una quantitat que permetés cobrir la manca que ja inicialment tenia el Pressupost per a atendre aquestes necessitats. No hi ha hagut aquest estalvi, perquè no ha estat possible fer-lo; per tant, la diferència la trobem avui, i per això es porta precisament a la consideració dels senyors Diputats, a fi i efecte que permetin abonar les despeses que havien de produir-se d'una manera fatal, i, per tant, ara és el moment en què no queda més solució que aquesta: o cercar de disposar d'aquesta quantitat, que a l'avençada se sabia que mancava, o deixar al descobert unes obligacions que tot hom reconeix que no poden desatendre's. Despeses menors d'un costat; despeses per al Parlament, prèviament conegudes, i completament indispensable atendreles. Hi ha després una quantitat considerable per al pagament de les despeses que ha ocasionat el sosteniment dels dementes. Aquesta, torno a dir, és la quantitat del Pressupost ordinari, com ha observat molt bé el senyor Vallès i Pujals, ja sé jo que no se li escapa absolutament res, que es cobreix treient d'una partida precisament destinada a una obra pels mateixos malalts corresponent al Pressupost extraordinari, i ja he confessat abans que tècnicament tal vegada això no és plausible; no és que jo en sigui amic, però jo agrairia al senyor Vallès i Pujals que acceptés aquest fet en raó d'evitar precisament que s'hagués d'anar a un crèdit extraordinari, que sempre produeix un efecte més depressiu que no el de la transferència, perquè d'aquesta manera no se surt de les quantitats globals assenyalades al Pressupost.

I, per últim, hi ha una altra quantitat que ha desvetllat les sospites del senyor Vallès i Pujals. Abans, permetent-me una interrupció sense la més petita malvolença, he alludit a la major experiència del senyor Vallès i Pujals en qüestions d'administració i en qüestions polítiques. Jo, estranyat que una partida de la importància d'aquesta, que ascendeix a gairebé 300,000 pessetes, en xifres rodones...

El Sr. VALLÈS I PUJALS: No; són 200,000.

El Sr. CONSELLER de Finances: Doncs de 200,000 pessetes, hagués pogut ésser un descuit, una equivocació, dels funcionaris i que hagués escapat a l'anàlisi acurat que de tot el Pressupost em consta

que va fer repetides vegades el senyor Conseller de Finances, he demanat antecedents d'això, i tinc la convicció, és possible que m'equivoqui, que realment fou un error. Es tractava de dues partides que anaven separades; el Conseller de Finances va creure que podien figurar en una sola partida; i en assenyalar, precisament en una mateixa partida, les quantitats, es va consignar únicament una part. Això és el que de les notes que guardo i les explicacions que ha donat el senyor Interventor m'he permès creure que realment hi havia hagut un oblit, un error o una mala interpretació o una confusió en la redacció del Pressupost. Que és lamentable? Certament, i per això precisament he posat jo cura de fer totes les advertències per a evitar en el possible que es reproduissin aquests oblots o errors en altra ocasió; però tampoc no creiem que el Parlament de Catalunya, que els senyors Diputats, tinguin la pretensió de què els funcionaris i fins el mateix Conseller siguin infal·libles en tots els moments de la seva actuació i de les seves intervencions. I, per últim, hi ha la consideració que molt abans d'ara fou ja advertida pel Conseller que té avui l'honor d'adreçar la paraula al Parlament de Catalunya, que és l'omissió en els ingressos de la quantitat corresponent a Lleida per carreteres, que crec que ascendeix a 490,000 i escaig de pessetes. Ara, que el senyor Casanelles deia que és estrany que no es digui com s'han esmerçat aquestes pessetes.

El Sr. CASANELLES: Jo deia que aquestes pessetes ja s'havien gastat, i que si no s'havien gastat, en transferències ben fetes, es podrien haver cobrat els interessos...

El Sr. CONSELLER de Finances: Exactament. I això sí que és una omisió, això sí que és una omisió clara i manifesta, perquè vist l'original, hi figuren aquestes quantitats; i, per altra banda, del destí d'aquestes pessetes, el senyor Casanelles, Diputat al Parlament, crec que en deuria tenir coneixement d'una manera perfecta que s'esmerçaren en virtut d'un Llei demanant un crèdit extraordinari a base d'aquestes pessetes votades per aquest Parlament, i que l'esmerçament d'aquestes pessetes es va fer fonamentalment per una obra de caràcter social que és refereix principalment a l'atur forçós, obra en la qual en certs moments de la seva vida va intervenir d'una manera generosa com correspon al seu temperament i cordialitat, el senyor Casanelles, i que indubtablement, a més d'haver-lo de conèixer com a Diputat del Parlament, amb aquest petit recordatori sabrà ell la intervenció que ha tingut en la distribució d'aquestes pessetes, la distribució de les quals fou degudament autoritzada pel Parlament de Catalunya.

I amb això acabariem, sinó fos que podria semblar una desatenció al senyor Vallès i Pujals que no contestéssim les seves reiterades manifestacions, aquests planys seus de què la quantitat que de la partida corresponent a la construcció de camins i subvencionar Ajuntaments de l'antiga província de Barcelona per a la construcció de carreteres, no s'hagi contribuït; però jo no necessitaria fer una argumentació d'aquestes, perquè el senyor Vallès i Pujals ens ho ha dit. És que l'accelerament o la lentitud en aquesta distribució no ens correspon a nosaltres; i li podem dir que

del que ha correspost a la Generalitat en quant a construcció de camins s'ha fet tot el que s'ha pogut i s'ha atès tot el que s'ha sol·licitat.

El Sr. DURAN I VENTOSA: ¿Tot el que s'ha sol·licitat en carreteres?

El Sr. CONSELLER de Finances: Senyor Duran i Ventosa: La Generalitat fa tot el que pot per accelerar aquestes construccions. Les coses en el seu terme, i no precisament per construir carreteres a ermites, sinó per posar en comunicació els pobles de Catalunya, per contribuir així a l'augment de la riquesa fins on sigui possible.

Quan la Generalitat accedeix o facilita una obra per posar en relació amb una gran via de comunicació una determinada ermita, no és la Generalitat la que té la iniciativa i la que atén el cost d'aquesta carretera, sinó que la Generalitat accepta la oferta considerable d'un Ajuntament per a construir una carretera que assegurí durant l'hivern el treball dels parats de dues de les poblacions de Catalunya més castigades per l'atur forçós. Aquestes dues poblacions, senyor Vallès i Pujals, són Tossa i Sant Feliu de Guíxols, que tenen en la seva història la tragèdia d'haver vist en un termini de deu a dotze anys, baixar la seva població de 14,000 habitants a 9,000, per manca de treball. I així les coses, creiem que el més elemental sentit de patriotisme ens obliga a aprofitar totes les ofertes que puguin contribuir a minvar el dolor de l'atur forçós. I aquest és l'únic sentit que ha motivat que la Generalitat accepti l'oferta de l'Ajuntament de Tossa per evitar l'atur forçós. L'Ajuntament de Tossa, aporta prop de 100,000 pessetes per la construcció d'aquesta carretera; no per obres de construccions de camins, sinó per obres la finalitat principal de les quals és donar treball als que estan en atur forçós. I aprofitant l'oferta d'un Ajuntament afectat per la crisi de tota una comarca que és la crisi de la indústria surera...

El Sr. DURAN I VENTOSA: El mateix deia Romanones quan donava diners a Andalusia per fins electorals.

El Sr. CONSELLER de Finances: Torno a dir al senyor Duran i Ventosa, el que deia al senyor Vallès i Pujals. En aquest cas, no diré que tinc la desgràcia, sinó la sort de no tenir tanta experiència com la V. S. en relació a maniobres i a maquiavelismes que no tinc precisament cap interès en tenir.

I res més, senyors Diputats. Hi ha hagut alguna omissió o error; però crec que les manifestacions que acabo de fer portaran als senyors Diputats al convenciment de què en cap manera, ni remotament, es pot acceptar l'existència de la més petita mala fe, en ordre a aquestes consideracions en el Pressupost.

El Sr. CASANELLES: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Casanelles té la paraula.

El Sr. CASANELLES: Molt breus paraules per a contestar algunes de les al·lusions que el senyor Conseller de Finances ha tingut la benvolença d'adreçar-me.

Respecte de les transferències, nosaltres, en cap moment, ens hem queixat de la bona intenció que ha inspirat el senyor Conseller, però creiem

que no és just que es porti a la Cambra un Projecte de transferències en el moment en què s'han fet ja les despeses, sinó que el Projecte de transferències s'havia d'haver presentat al Parlament abans d'haver-se disposat de les quantitats a què fa referència. I diem això, perquè és una cosa natural que quan s'hagin de fer despeses, primer es demani l'autorització al Parlament, i no és lògic que es demani autorització una vegada que ja s'han fet les despeses.

Aquí s'ha parlat de benvolença, i jo haig de dir que no es tracta de benvolença ni de crítica, sinó d'una posició d'estricta justícia; en afers pressupostaris, no es pot fer res més.

Jo era contrari també a aquelles despeses que eren també objecte d'una crítica. Nosaltres solament hem volgut sentar el punt de mira de què creiem que s'ha de mirar per una màxima economia en els Pressupostos i que, per tant, no s'han de fer despeses de les quals es podria prescindir, per petites que siguin aquestes despeses i tenint cura a la vegada dels més petits detalls, per tal de no anar a una desnivellació, tota vegada que la suma d'aquests petits detalls, en negligir-se, determinen quantitats importants que ens portarien a la desnivellació.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vallès i Pujals.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Tot el talent i tota l'habilitat que em complasc en reconèixer en l'honorable senyor Conseller de Finances, no han estat suficients per a fer-lo sortir molt airós del comès difícil que el seu càrrec li imposa.

El Sr. CONSELLER de Finances: Reconec que tinc un deute, i que pagaré ara de seguida, de mi a la V. S. Reconec també que ha estat un descuit.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: En la rectificació que vaig a fer m'importa solament — per a no allargar d'una manera innecessària aquest debat — recollir els dos o tres punts més importants de la meua intervenció anterior.

En la confusió entre despeses ordinàries i extraordinàries, el senyor Conseller de Finances reconeix que tècnicament no estava bé, però que no hi havia més remei que fer-ho, ja que hi havia una similitud entre unes partides i unes altres. La similitud crec que ha de venir de l'origen dels fons de què es nodreixen les partides, però no es pot justificar que una quantitat de 600,000 pessetes de despeses ordinàries es nodreixin amb una quantitat igual procedent d'emprèstit i de despeses extraordinàries, ja que això augmenta d'una manera considerable el pes que cau damunt de la Generalitat per interessos i amortització d'emprèstits.

Subvencions per camins. Deia el senyor Conseller de Finances que realment el ritme que podem portar en la construcció d'aquests camins és el que es deriva de què nosaltres no fem altra cosa que ajudar a l'Estat, que és el que construeix, però jo desitjaria fer esment d'un precedent que hi ha de l'antiga Diputació quan es constituí el règim de Mancomunitat de Diputacions de Règim Comú. Llavors la Diputació de Barcelona va

fer una cosa que estava molt bé. Varen fer-se uns repartiments de l'emprestit global fet a Madrid per a totes les Diputacions d'Espanya, especificant la quantitat que l'Estat assignava a cada Diputació per a la construcció de camins, i aquest repartiment es va fer en proporció, no pas de la importància de les Diputacions, sinó en proporció als camins que ja tenien construïts, és a dir, que a la Diputació que tenia més camins se li va assignar una partida menys important. Tant és així, que a la Diputació de Barcelona se li varen assignar 4 milions de pessetes i a Càceres, per exemple, se li assignaren 23 o 24 milions; i es deia en aquell conveni que aquestes quantitats havien de servir per a subvencionar els camins que es fessin en el període de vint anys amb l'auxili de l'Estat i amb les aportacions de les respectives Diputacions, i a la Diputació de Barcelona li foren entregades aquelles pessetes i les va destinar totes en un any a la construcció de camins i els altres que es construïren posteriorment ho eren amb cabals propis, però sense cap aportació referent a aquella quantitat que ja va ésser totalment lliurada.

Això va reportar dos avantatges: Una, la que es fessin més camins més depressa, i la segona que la Diputació de Barcelona percebés aquells 4 milions de pessetes, en tant que les altres Diputacions que no havien percebut les participacions totals varen topiar amb dificultats per a percebre-les.

Ha volgut també el senyor Conseller Primer justificar la construcció d'aquella carretera a la que jo em referia ahir. Jo em lamentava de què quan nosaltres no podem construir cap camí, perquè a tots els que demanen que se'ls faci camins i que de vegades són peticions justificadíssimes per tractar-se de pobles incomunicats i de molts habitants dels que si no recordo malament n'hi ha 264 a Catalunya, d'aquests pobles de més de dos-cents habitants i se'ls diu que no pot ésser perquè la Generalitat no pot destinar ni una sola pesseta a la construcció de camins, és de lamentar que en aquesta situació es destinin 103,000 pessetes per a fer una carretera que no comunica a unes poblacions, sinó que va per una muntanya i comunica amb una ermita.

El voler-ho justificar amb les necessitats produïdes per l'atur forçós sentides al poble de Sant Feliu de Guíxols, no he pas de discutir-ho perquè no se'm pugui dir que jo peço de maliciós, però si que diré que si les quantitats que es destinesin a altres poblacions de Catalunya seguisin aquesta proporció i a Barcelona mateix s'hagués de gastar una quantitat proporcionada a l'atur forçós, amb tot el nostre pressupost no n'hi hauria prou, però de vegades en lloc de necessitat es qüestió de bons padrins. (*Rumors en la Majoria.*) Perquè seria passable que s'hagués fet aquesta carretera si s'hagués sentit la necessitat d'anar a algun poble, però per anar al cim d'una muntanya on hi ha una ermita em sembla una cosa extraordinària.

El concepte global que ens mereix aquest assumpte de les transferències es el següent: Nos-

altres el que fem amb aquestes transferències és anar a retrinxar del pressupost totes aquelles partides en les quals hi ha hagut un estalvi de poques pessetes per a recollir-lo i corregir deficiències d'altres partides. Però això té un inconvenient, perquè en tot pressupost cal comptar amb les partides de despeses que no es faran per a compensar amb elles la quantitat d'ingressos que tampoc es fa.

En tot pressupost els ingressos no poden ésser calculats exactament al centim, i per aquella tendència que existeix a nivellar el Pressupost i pel desig d'augmentar els ingressos, solament hi ha una manera de compensar-ho i d'evitar la tendència a l'inflació, i aquesta manera es troba en les despeses que no es realitzen. Així es fa la compensació, però si recollim totes les restes de les partides no gastades i realitzem d'una manera absoluta totes les despeses, es produirà necessàriament un desnivell en el Pressupost que determinarà el dèficit. Per aquestes raons, nosaltres mantenim el nostre criteri respecte de les transferències.

Finalment hi ha l'assumpte de què també s'ha parlat sobre el Tribunal de Comptes, però no desitjo insistir més.

El Sr. CONSELLER de Finances: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Finances.

El Sr. CONSELLER de Finances: Dues paraules solament per a explicar el deute a què abans m'he referit. Jo comparteixo enterament la idea o el criteri exposat per la V. S. (*Es dirigeix al senyor Vallès i Pujals.*) quant a la necessitat d'anar ràpidament al Tribunal de Comptes i a formular aquesta Llei de Comptabilitat, i jo faré tots els possibles perquè en el termini més breu possible estigui a la disposició de la Cambra.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: S'aprova? (*Assentiment.*)

El Sr. DURAN I VENTOSA: Amb els vots en contra de la Minoria de Lliga Catalana.

El Sr. PRESIDENT: Essent evident que el nombre de vots favorables abasta el quòrum necessari, resta definitivament aprovat aquest Projecte de Llei, amb els vots en contra de la Minoria de Lliga Catalana.

(*El text d'aquesta Llei es publica com a annex a aquest DIARI DE SESSIONS.*)

El Sr. PRESIDENT: Tenint en compte que les reunions ordinàries celebrades pel Parlament, a partir del dia 2 d'octubre d'enguany, excedeixen dels dos mesos que assenyalava, com a mínim de cada període parlamentari, l'art. 27 de l'Estatut Interior de Catalunya, aquesta Presidència creu necessari sotmetre a la Cambra la conveniència de suspendre les sessions, amb la fórmula de què «per a la pròxima s'avisarà a domicili». ¿Ho acorda així la Cambra? (*Assentiment general.*) Resta acordat.

(*S'aixeca la sessió a dos quarts de set de la tarda.*)

Tres annexos.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Pressupost ordinari del Parlament de Catalunya per a 1934

(Aprovat en sessió secreta de 21 de desembre del 1933)

PRESSUPOST D'INGRESSOS

PARTIDA	Per partides	Per articles	Per capítols
CAPÍTOL PRIMER			
APORTACIONS DE LA GENERALITAT			
Article primer			
<i>Aportació per a les despeses ordinàries del Parlament</i>			
1. — Import de l'aportació per a cobrir les despeses ordinàries del Parlament.	1.800,000	1.800,000	1.800,000
Article segon			
<i>Aportacions per a altres despeses</i>			
(No es consigna ingrés.)			
CAPÍTOL SEGON			
ALTRES INGRESSOS			
Article únic			
<i>Ingressos de diversa índole</i>			
2. — Pel que es calcula que produirà la subscripció i venda del Diari de Sessions.	25,000		
3. — Import que es calcula produirà l'arrendament del Bar	592		
4. — Altres ingressos imprevistos	100	25,692	25,692
CAPÍTOL TERCER			
RESULTES			
Article primer			
<i>Existència en Caixa</i>			
(No es consigna ingrés.)			
Article segon			
<i>Crèdits pendents de cobrament de pressupostos tancats i liquidats</i>			
(No es consigna ingrés.)			
Importa el Pressupost d'ingressos.			1.825,692

PRESSUPOST DE DESPESES 1934

PARTIDES

Per partides

Per articles

Per capítols

CAPÍTOL PRIMER

OBLIGACIONS GENERALS DEL PARLAMENT

Article únic

Serveis generals

1. — Despeses de la Junta Central del Cens.	1,000		
2. — Primes corrents d'assegurances contractades pel Parlament	1,500		
3. — Pensions al personal passiu del Parlament.	100		
4. — Per a satisfer l'impost d'r'30 per 100 sobre pagaments corresponent a les assignacions que percebran els senyors Diputats i Taula de la Cambra.	14,092		
5. — Id. fd. la contribució sobre utilitats corresponent al personal actiu i passiu del Parlament.	22,000		
6. — Id. fd. l'impost d'r'30 per 100 sobre pagaments referents a les partides en les quals no sigui descomptat als interessats.	100	38,792	38,792

CAPÍTOL SEGON

REPRESENTACIÓ PARLAMENTÀRIA

Article primer

Del President

7. — Assignació a la Presidència de la Cambra i despeses de representació	40,000		
8. — Assignació per a despeses de la Secretaria particular de la Presidència	6,000	46,000	

Article segon

Dels Diputats i Comissions

9. — Assignació als senyors Secretaris de la Cambra	24,000		
10. — Per a satisfer als senyors Diputats les assignacions que acreditin d'acord amb els articles 27 i 28 del Reglament de la Cambra.	1.020,000		
11. — Per a satisfer les despeses que es derivaran del funcionament de les Comissions.	1,000		
12. — Per a indemnitzar les Companyies de Transports de viatgers de les despeses que ocasionarà la lliure circulació dels senyors Diputats	55,000	1.100,000	1.146,000
<i>Sumes que segueixen.</i>			1.184,792

PARTIDES	Per partides	Per articles	Per capítols
<i>Suma anterior.</i>			1.184,792
CAPÍTOL TERCER			
PALAU DEL PARLAMENT			
Article únic			
<i>Habilitació, millores, conservació i custòdia.</i>			
(No es consigna crèdit.)			
CAPÍTOL QUART			
PERSONAL I MATERIAL			
Article primer			
<i>Personal de les Oficines</i>			
13. — Import de les assignacions del personal del Parlament, segons annex 1.	293,000	293,000	
Article segon			
<i>Material</i>			
14. — Per despeses del material de les Oficines i dependències del Parlament.	25,000		
15. — Per adquisició de llibres amb destinació a la Biblioteca del Parlament :	10,000	35,000	
Article tercer			
<i>Despeses generals del Parlament</i>			
16. — Calefacció.	25,000		
17. — Llum	30,000		
18. — Neteja i aigua	24,000		
19. — Vestuari i calçat del personal subaltern	20,000		
20. — Servei telefònic.	10,000		
21. — Automòbil de la Presidència	9,000		
22. — Altres despeses generals	12,000	130,000	458,000
CAPÍTOL CINQUÈ			
DIARI DE SESSIONS			
Article primer			
<i>Redacció</i>			
23. — Import de les assignacions al personal de redacció del DIARI DE SESSIONS, segons annex número 2	87,900	87,900	
<i>Sumes que segueixen.</i>		87,900	1.642,792

PARTIDES	Per partides	Per articles	Per capítols
<i>Sumes anteriors.</i>		87,900	1.642,792
Article segon			
<i>Impressió</i>			
24. — Per a satisfer les despeses que ocasionarà la impressió del DIARI DE SESSIONS . .	88,000	88,000	
Article tercer			
<i>Administració</i>			
25. — Despeses d'administració del DIARI DE SESSIONS	2,000	2,000	177,900
CAPÍTOL SISE			
RETURNS			
Article únic			
<i>Per diversos conceptes</i> (No es consigna crèdit.)			
CAPÍTOL SETÈ			
IMPREVISTOS			
Article únic			
<i>Serveis no compresos en Pressupost</i>			
26. — Per atendre les necessitats de caràcter imprevist	5,000	5,000	5,000
CAPÍTOL VUITÈ			
RESULTES			
Article primer			
<i>Obligacions pendents de pagament de Pressupostos tancats i liquidats</i> (No es consigna crèdit.)			
Article segon			
<i>Dèficit d'exercicis anteriors</i> (No es consigna crèdit.)			
<i>Importa el Pressupost de despeses</i>			1.825,692

ANEX N.º 1

al Pressupost de despeses del Parlament

ASSIGNACIONS AL PERSONAL DEL PARLAMENT

Personal de Plantilla

	Pessetes	Pessetes
<i>Oficines:</i>		
Un Oficial Major	18,000	
Un Oficial primer, Interventor de cabals.	9,000	
Tres Oficials segons, a 7,000 ptes.	21,000	
Set mecanògrafs, a 4,200 ptes.	29,400	77,400
<i>Serveis especials:</i>		
Un Majordom.	9,000	
Un Bibliotecari Arxiver	7,000	
Un Metge primer	5,400	
Un Metge segon	4,800	
Dues Telefonistes, a 4,000 ptes.	8,000	
Un Xofer de la Presidència.	4,500	
Un Ordenança de la Presidència.	4,000	
Un Electricista	4,500	
Un Fuster	4,500	
Un Paleta	4,500	
Una encarregada dels serveis d'higiene.	2,400	58,600
<i>Personal subaltern:</i>		
Un Conserje.	4,600	
Trenta-sis Ordenances, a 4,000 ptes.	144,000	148,600
<i>Altres conceptes:</i>		
Indemnització al Conserje per la manca d'estatge al Palau.	600	
Per a satisfer els augments graduals que per raó d'antiguitat siguin reconeguts al personal de plantilla.	6,000	
Per a retribuir al personal eventual que sigui necessari i satisfer les retribucions extraordinàries que acordi la Comissió de Govern Interior.	1,800	8,400
<i>Import total de l'anex n.º 1.</i>		<u>293,000</u>

ANEX N.º 2

al Pressupost de despeses del Parlament

ASSIGNACIONS AL PERSONAL DE REDACCIÓ DEL DIARI DE SESSIONS

	Pessetes	Pessetes
Un Director	7,000	
Un Subdirector	6,500	
Dos Redactors, a 4,800 ptes.	9,600	
Sis Taquígrafs primers, a 6,000 ptes.	36,000	
Sis Taquígrafs segons, a 4,800.	28,000	87,900
<i>Import total de l'anex n.º 2.</i>		<u>87,900</u>

RESUM

RESUM

ASSIGNACIONS AL PERSONAL DEL PARLAMENT

Pessetes

PRESSUPOST D'INGRESSOS

Capítol primer. — Aportacions a la Generalitat.	1.800,000
Capítol segon. — Altres ingressos.	25,692
<i>Importa el Pressupost d'Ingressos.</i>	<u>1.825,692</u>

PRESSUPOST DE DESPESES

Capítol primer. — Obligacions generals.	38,792
Capítol segon. — Representació parlamentària.	1.146,000
Capítol tercer. — Palau del Parlament.	
Capítol quart. — Personal i material.	458,000
Capítol cinquè. — DIARI DE SESSIONS.	177,900
Capítol sisè. — Retorns.	
Capítol setè. — Imprevistos.	5,000
Capítol vuitè. — Resultes.	
<i>Importa el Pressupost de Despeses.</i>	<u>1.825,692</u>

PARLAMENT DE CATALUNYA

Ampliació del Pressupost extraordinari de despeses del Parlament de Catalunya per a 1933

(Aprovat en sessió secreta de 21 de desembre del 1933)

PRESSUPOST D'INGRESSOS

Pessetes

CAPÍTOL PRIMER

APORTACIONS DE LA GENERALITAT

Article Segon

Aportacions per a altres despeses

Partida 1 bis) Import de la quantitat atribuïda en el Pressupost de la Generalitat de Catalunya per a despeses extraordinàries del Parlament. . . .

90,000

PRESSUPOST DE DESPESES

CAPÍTOL TERCER

PALAU DEL PARLAMENT

Article únic

Habilitació, millores, conservació i custòdia

Partida 11 bis) Per a pagament del cost de les obres necessàries per a l'habilitació de les dependències del Palau i de l'adquisició d'estris i mobiliari, així com de les millores que acordi la Comissió de Govern Interior.

90,000

R E S U M

Pessetes

Importa el Pressupost dels Ingressos	90,000
Importa el Pressupost de les Despeses	90,000

THE HISTORY OF THE

... of the ...

... of the ...

... of the ...

... of the ...

... of the ...

... of the ...

PARLAMENT DE CATALUNYA

L L E I

de transferències entre diverses partides del Pressupost de despeses d'enguany de la Generalitat de Catalunya

Article únic. — Són autoritzades les transferències de crèdit d'un import total de 784,353'74 pessetes entre les següents partides del Pressupost de Despeses vigent.

Sobrants que es transfereixen

De la partida 54, 20,000 ptes. ; de la 902, pessetes 349,353'74 ; de la 1119, 59,000 ptes. ; de la 1142, 285,000 ptes. ; de la 1217, 16,000 ptes. i de la 1242, 55,000 ptes.

Total dels sobrants : 784,353'74 pessetes.

Augments en virtut d'aquestes transferències

A la partida 17, 4,000 ptes. ; a la 55, 150,000 pessetes ; a la 162, 20,000 ptes. ; a la 170, 10,000 pessetes ; a la 172, 2,500 ptes. ; a la 197, 10,000 pessetes ; a la 199, 30,000 ptes. ; a la 203, 20,000 pessetes ; a la 512, 15,000 ptes. ; a la 1036, 4,000 pessetes ; a la 1207, 25,000 ptes. ; a la 1209, 9,500 pessetes ; a la 1132, 285,000 ptes., i a la 1275, 199,353'74 ptes.

Total dels augments : 784,353'74 pessetes.

Palau del Parlament, 22 de desembre del 1933.

